

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3219201463
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3219201463.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu E. H., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XXX, L. X. L., proti žalovanému J. M. R., R., so sídlom J. XX, XXX XX L., A. XX XXX XXX, zastúpenému C. F. E.. C. M., R. so sídlom F. XX, L., A. XX XXX XXX, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 25. novembra 2020, č. k. 2Csp/122/2019-125 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., IV. **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** proti žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 855,21 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), súčasne žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) a o trovách konania vyslovil, že žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania nepriznáva (výrok IV.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že na základe žiadosti žalobcu zo dňa 23.06.2014 žalovaný v postavení veriteľa a žalobca v postavení dlžníka uzatvorili dňa 27.06.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1 500,00 eur (ďalej aj len predmetná zmluva č. 1). Z článku 5 predloženej Žiadosti o poskytnutie revolvingového typu/Zmluvy o revolvingovom úvere, ktorý bol označený názvom "Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR", vyplýva, že dlžník požiadal veriteľa o poskytnutie úveru za nasledovných podmienok: predpokladaná mesačná platba (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá) vo výške 89,65 eur, poskytnutá čiastka úveru 1 500,00 eur, poplatok za poskytnutie úveru 50,00 eur, splatnosť úveru (počet splátok) 36 pri výške mesačnej splátky vrátane úrokov v sume 53,25 eur, celková čiastka, ktorú dlžník mal zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) 1 967,00 eur. Predpokladaná RPMN bola uvedená vo výške 20,91 % ročne, ročná úroková sadzba úveru 18,03 %, priemerná RPMN za úver 49,67 %. Z článku 6 uvedenej listiny s názvom "Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR" boli vyplnené totožné údaje ako v článku 5, pričom zmluva bola žalovaným podpísaná dňa 27.06.2014. Nebolo sporné, že rovnaké zmluvné strany v rovnaký deň, teda dňa 27.06.2014, uzavreli aj Dohodu o poskytovaní služieb a Dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX podľa Občianskeho zákonníka, na účely zabezpečenia pohľadávky veriteľa (žalovaného) voči dlžníkovi vzniknutej na základe alebo v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX.

3. Na základe žiadosti žalobcu zo dňa 23.06.2014 žalovaný v postavení veriteľa a žalobca v postavení dlžníka uzatvorili dňa 27.06.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1 500,00 eur (ďalej aj len predmetná zmluva č. 2). Z článku 5 predloženej Žiadosti o poskytnutie revolvingového typu/Zmluvy o revolvingovom úvere, ktorý bol označený názvom "Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR", vyplýva, že dlžník požiadal veriteľa o poskytnutie úveru za nasledovných podmienok: predpokladaná mesačná platba (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá) vo výške 89,65 eur, poskytnutá čiastka úveru 1 500,00 eur, poplatok za poskytnutie úveru 50,00 eur, splatnosť úveru (počet splátok) 36 pri výške mesačnej splátky vrátane úrokov v sume 53,25 eur, celková čiastka, ktorú dlžník mal zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) 1 967,00 eur. Predpokladaná RPMN bola uvedená vo výške 20,91 % ročne, ročná úroková sadzba úveru 18,03 %, priemerná RPMN za úver 49,67 %. Z článku 6 uvedenej listiny s názvom "Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR" boli vyplnené totožné údaje ako v článku 5, pričom zmluva bola žalovaným podpísaná dňa 27.06.2014. Dňa 27.06.2014 žalovaný vypracoval listinu označenú ako "Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX", v ktorej oznámil žalobcovi, že mu bol schválený úver vo výške 1 500,00 eur za tam uvedených podmienok, a to celková výška úveru 1 500,00 eur, poplatok za poskytnutie úveru 50,00 eur, splatnosť úveru 36 mesiacov, výška mesačnej splátky 53,25 eur, z toho istina 41,67 eur a úroky 11,58 eur, splátka podľa dohody o poskytnutí služby mesačne 36,40 eur, výška celkovej platby na úhradu (mesačná splátka úveru + splátka podľa dohody o poskytnutí služby) 89,65 eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 01.08.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 01.07.2017, mesačná periodičita splácania úveru, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania "1", RPMN úveru 20,91 %, priemerná hodnota RPMN 49,67 %, ročná úroková sadzba 18,03 %. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, bola určená vo výške 1 917,00 eur. Rovnaké zmluvné strany v rovnaký deň, teda dňa 27.06.2014, uzavreli aj Dohodu o poskytovaní služieb pod č. XXXXXXXXXXXX. V zmysle tejto dohody táto upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej Zmluve o revolvingovom úvere a povinnosť dlžníka uhradiť odplatu. Definícia služieb je uvedená v článku II tejto dohody. V predmetnej dohode je upravená výška odplaty mesačne vo výške 2,51 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Rovnaké zmluvné strany v ten istý deň, teda dňa 27.06.2014, uzatvorili tiež Dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX podľa Občianskeho zákonníka, na účely zabezpečenia pohľadávky veriteľa (žalovaného) voči dlžníkovi vzniknutej na základe alebo v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX.

4. Z podstatných skutkových tvrdení žalobcu, ktoré neboli zo strany žalovaného popreté, ako aj z výpisu z účtu žalobcu vyplýva, že dňa 27.06.2014 žalovaný poskytol na účet žalobcu finančné prostriedky na základe predmetnej zmluvy č. 1 vo výške 1 450,00 eur a predmetnej zmluvy č. 2 vo výške 1 450,00 eur. Žalobca uhradil žalovanému titulom zmluvy č. 1 splátky v celkovej výške 179,30 eur a na zmluvu č. 2 splátky v celkovej výške 179,30 eur. Z predložených potvrdení a vykonaných zrážkach zo mzdy zamestnávateľa žalobcu vyplýva, že žalobcovi boli v prospech žalovaného vykonané zrážky zo mzdy na zmluvu č. 1 v sume 2 163,88 eur a na zmluvu č. 2 v sume 2 163,83 eur, žalobca tak uhradil žalovanému z titulu predmetnej zmluvy č. 1 celkom sumu 2 343,18 eur a z titulu zmluvy č. 2 celkom sumu 2 343,13 eur.

5. Súd prvej inštancie zistil, že tamojší súd platobným rozkazom č. k. 5Csp/83/2017 - 16 zo dňa 27.10.2017, právoplatným dňa 16.11.2017, zaviazal žalovaného (v tomto konaní žalobca - pozn. súdu) k povinnosti zaplatiť žalobcovi (v tomto konaní žalovaný - pozn. súdu) sumu vo výške 1 270,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 270,70 eur od 08.12.2014 do zaplatenia a trovy právneho zastúpenia vo výške 168,60 eur a ostatné trovy konania vo výške 76,00 eur. Tamojší súd rozsudkom č. k. 4Csp/161/2017-28 zo dňa 10.01.2018, právoplatným dňa 27.02.2018, vykonateľným dňa 03.03.2018, zaviazal žalovaného (v tomto konaní žalobca - pozn. súdu) k povinnosti zaplatiť žalobcovi (v tomto konaní žalovaný- pozn. súdu) sumu vo výške 1 270,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 270,70 eur od 08.12.2014 do zaplatenia a náhradu trov konania v celom rozsahu. Tamojší súd uznesením č. k. 4Csp/82/2019-31 zo dňa 22.08.2019, právoplatným dňa 13.09.2019, nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobcu vyplývajúceho z Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.06.2014, ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom a uznesením č. k. 4Csp/79/2019-42 zo dňa 22.08.2019, právoplatným dňa 13.09.2019, nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobcu vyplývajúceho

z Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.06.2014, ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom.

6. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že strany sporu dňa 27.06.2014 uzatvorili dve zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka. Posúdiac predmetnú zmluvu č. 1 a zmluvu č. 2 súd dospel k záveru, že ide o spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tieto zmluvy spĺňajú tiež definičné znaky zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa vyššie citovaných ustanovení § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zistil, že predmetné zmluvy č. 1 a č. 2 neobsahujú všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V zmluve č. 1 a rovnako v zmluve č. 2 absentuje údaj o dátume splatnosti splátok úveru (súd tu nemá na mysli presný rozpis splátky úveru v tom zmysle, čo pripadá v splátke na istinu, úroky a iné poplatky, ale údaj o dátume splatnosti splátok úveru), ako aj dátum o konečnej splatnosti úveru. Konštatoval, že povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch musia byť uvedené v zmluve, čo znamená, že musia byť výsledkom zmluvného konsenzu oboch jej účastníkov, a to odhladnuc od toho, že zmluva nemusí tvoriť jeden dokument, ale pokiaľ niektoré náležitosti zmluvy boli uvedené v tzv. oznámení veriteľa o schválení úveru, prípadne vo všeobecných obchodných podmienkach (označených ako zmluvné dojednania), ktoré však neboli preukázateľne akceptované a podpísané žalovaným, nie je možné prijať záver, že zákonná požiadavka obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavujúca, či už splatnosť mesačnej splátky alebo termín konečnej splatnosti úveru bola zachovaná. Neobstojí preto obrana žalovaného, že obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o revolvingovom úvere (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní), a že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Predmetná zmluva obsahuje aj nesprávny údaj výšky úveru, nakoľko žalovaný dostal do dispozície, pokiaľ ide o zmluvu č. 1 a aj zmluvu č. 2, nie sumu 1 500,00 eur, ale len sumu 1 450,00 eur, teda sumu 1 500,00 eur po odrátaní poplatku za poskytnutie úveru v sume 50,00 eur. Výklad pojmu celková výška úveru podal Súdny dvor EÚ v rozsudku C-377/14 tak, že celkovou výškou úveru myslí suma, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Predmetná zmluva o úvere tak neobsahuje v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ani ďalšiu základnú náležitosť, a to celkovú výšku úveru. Uvedené je významné podľa názoru súdu i pre správne stanovenie RPMN. Je nepochybné, že požičaná suma úveru je údaj, ktorý vstupuje ako jeden z hlavných vstupných údajov do rovnice pre výpočet RPMN v konkrétnom prípade. Následne, ak je výška poskytnutého úveru určená nesprávne, je potom aj výpočet RPMN nesprávny a pre spotrebiteľa klamlivý. Vzhľadom na absenciu uvedených náležitostí, resp. ich nesprávne určenie v predmetnej zmluve, súd prvej inštancie považoval úver na základe zmluvy č. 1 a zmluvy č. 2 poskytnutý žalobcovi ako dlžníkovi za poskytnutý bez úroku a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v príslušnom znení). Dôvodom považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov je podľa názoru súdu prvej inštancie aj hrubé porušenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, kedy veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Splnenie tejto povinnosti zásadne preukazuje dodávateľ (veriteľ), avšak z vykonaného dokazovania splnenie tejto povinnosti - posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, nijakým spôsobom nevyplýva. V predmetných zmluvách a ani inej listine sa nenachádza žiadny údaj o tom, že by veriteľ pred uzatvorením predmetných zmlúv zisťoval príjmy, výdavky, či rodinné, majetkové a zárobkové pomery žalobcu.

7. Žalobca uhradil žalovanému titulom predmetnej zmluvy č. 1 celkom sumu 2 343,18 eur. Na základe vykonaného dokazovania je suma 427,63 eur (uhradená suma 2 343,18 eur mínus istina poskytnutého úveru 1 450,00 eur mínus vyčíslené priznané úroky z omeškania vo výške 220,95 eur mínus priznané trovy konania 244,60 eur) plnením žalobcu žalovanému bez právneho dôvodu, teda bezdôvodným obohatením žalovaného. Žalobca uhradil žalovanému titulom predmetnej zmluvy č. 2 celkom sumu 2 343,13 eur. Na základe vykonaného dokazovania je suma 427,58 eur (uhradená suma 2 343,13 eur mínus istina poskytnutého úveru 1 450,00 eur mínus vyčíslené

priznané úroky z omeškania vo výške 220,95 eur mínus priznané trovy konania 244,60 eur) plnením žalobcu žalovanému bez právneho dôvodu, teda bezdôvodným obohatením žalovaného. Žalobca v spore preukázal, že žalovanému uhradil viac, ako predstavovala reálna výška poskytnutých úverov spolu s úrokmi z omeškania a nákladmi konania bez toho, aby na to existoval právny dôvod. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 855,21 eur (427,63 eur plus 427,58 eur) právnym titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný získal na úkor žalobcu a je tak povinný tento majetkový prospech žalobcovi vydať. V prevyšujúcej časti súd žalobou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol.

8. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal uplatneným nárokom žalobcu na priznanie primeraného finančného zadostučinenia opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobcu ako spotrebiteľa na písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, aby táto obsahovala všetky náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a žalobca sa úspešne na základe výroku I. tohto rozhodnutia domohol vydania bezdôvodného obohatenia, dôsledkom takéhoto porušenia je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobcovi priznané primerané finančné zadostučinenie. Prihliadol predovšetkým na skutočnosť, že žalovaný napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, ktorej skutočnosti si vzhľadom na jednoznačné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch musel byť vedomý, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že sa v súdnych konaniach vedených na tunajšom súde domáhal titulom oboch zmlúv len priznania nesplatenej istiny poskytnutého úveru, zákonných úrokov z omeškania a náhrady trov konania, pokračoval vo vymáhaní pohľadávky prostredníctvom zrážok zo mzdy aj po uhradení všetkých jeho oprávnených nárokov. Výkon zrážok zo mzdy bol zastavený až na základe neodkladných opatrení tunajšieho súdu, ktoré boli vydané na základe dôvodne podaného návrhu žalobcu ako spotrebiteľa. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, súd považoval žalobcom uplatnené primerané finančné zadostučinenie vo výške 400,00 eur za dôvodné a opodstatnené. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Vzhľadom na okolnosti veci, ujmu, ktorá bola žalobcovi spôsobená, keď tento sa musel domáhať súdnej ochrany pri zastavení neoprávnených zrážok zo mzdy a tiež sa musel súdnou cestou v danej veci domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, a teda po dobu trvania bezdôvodného obohatenia nedisponoval týmito finančnými prostriedkami, súd prvej inštancie ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti výšku primeraného finančného zadostučinenia v sume 400,00 eur tak, ako bola žalobcom v podanej žalobe uplatnená.

9. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 52a ods. 1, 2, § 53 ods. 1 až 3, ods. 4 písm. s), t), v), ods. 5, § 54 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, § 39, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 písm. f), g), j), k), § 11 ods. 1 písm. b), d), ods. 2, § 9 ods. 7, 9 zákona č. 129/2010 Z. z., § 3 ods. 5, § 7 ods. 1, 2 písm. a), b), ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., § 451, § 456, § 457, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 262 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, a to proti výroku I., II., IV. a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a rozhodol tak, že žalobu zamietne a prizná mu právo na náhradu trov konania. K odvolaniu proti výroku I. uviedol, že súd prvej inštancie nezákonne uvádza, že ak v zmluve nie je preukázané, ako bola posudzovaná schopnosť splácať, potom je úver bezúročný, ktoré konštatovanie nemá oporu v právnom predpise, pričom neposudzovanie schopnosti splácať úver nebolo zo strany žalobcu ani namietané, a preto nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie takéto skutkové okolnosti posudzoval. Ak by mu súd prvej inštancie uložil povinnosť vyjadriť sa k posudzovaniu schopnosti splácať úver, potom by mu predložil príslušné listiny preukazujúce splnenie zákonnej povinnosti, ktoré listinné dôkazy nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a tieto preukazujú nesprávne skutkové a právne závery konajúceho súdu. K záveru súdu prvej inštancie o neuvedení náležitostí v úverových zmluvách uviedol, že v konaní bolo preukázané, že každá zmluva o úvere je tvorená zmluvnými dojednaniami a oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré skutočnosti súd nezohľadnil. Poukázal na rozhodnutia iných krajských súdov, z ktorých citoval, poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a

mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil, čo tvorí obsah zmluvy, aj v dôsledku takéhoto nesprávneho postupu dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že dátum splatnosti jednotlivých splátok, dátum splatnosti prvej splátky i dátum splatnosti poslednej splátky boli súčasťou zmluvy o úvere. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je dňom konečnej splatnosti úveru, čo vyplýva z čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákona. Poukázal v tomto smere na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/62/2019. Ďalej uviedol, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. a táto náležitosť z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená, čo sa stalo novelou č. 279/2017 Z. z., v ktorej boli zohľadnené závery zo Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15. S termínom konečnej splatnosti nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Z tohto dôvodu je záver súdu o bezúročnosti úveru a o vzniku obohatenia nesprávny, pretože nemá oporu v skutkovom stave preukázanom obsahom listín tvoriacich súdny spis a súčasne aj nesprávnym aj po právnej stránke. Pokiaľ súd prvej inštancie uvádza, že v zmluve sa neuvádza správna suma úveru, lebo žalobcovi nebolo vyplatených 1 500,- eur, ale len 1 450,- eur, odkazuje na rozsudok C-377/14 a nepovažuje toto tvrdenie za vecne dôvodné, nakoľko v rámci započítania došlo k stretu dvoch pohľadávok - pohľadávka na vyplatenie úveru 1 500,- eur a pohľadávka titulom poplatku za poskytnutie úveru 50,- eur, ktoré započítanie je rovnocenné so situáciou, v ktorej najskôr by veriteľ vyplatil úver 1 500,- eur a dlžník obratom alebo súčasne sumu 50,- eur a výsledný stav na strane dlžníka by bol 1 450,- eur, ktorý stav nastáva aj v prípade započítania. Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný neposkytol žalobcovi úver vo výške 1 500,- eur a že poplatok za poskytnutie úveru bol započítaný do úveru nie je správny. Z týchto dôvodov sú závery súdu prvej inštancie predčasné, založené na nesprávnych a neúplných skutkových záveroch a na nesprávnom právnom posúdení. K výroku II. o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že neboli splnené zákonné podmienky, pretože záver súdu neodkazuje na záver o porušení konkrétneho práva určeného na ochranu spotrebiteľa a rozsudok je v tomto rozsahu nepreskúmateľný čo do základu a čo do výšky priznaného nároku. Vytykal súdu prvej inštancie, že jeho rozhodnutie neobsahuje označenie žiadnej preukázanej skutočnosti vyplývajúcej z vykonaného dokazovania, ktorá by odôvodnila výšku priznaného finančného zadosťučinenia, obsahuje len všeobecný záver, že uvedenú sumu považuje za primeranú a neuvádza, ako k takémuto záveru dospel.

11. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. K tvrdeniu žalovaného, že súd skúmal preukázanie povinnosti žalovaného podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch napriek tomu, že to nenavrhol žiadna sporová strana, pričom žalovaný mal byť vyzvaný na preukázanie splnenia tejto povinnosti, uviedol, že nesplnenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 je len jedným (nepodstatným) z dôvodov, pre ktoré bolo vo veci rozhodnuté tak ako bolo a aj v prípade, že by žalovaný predložil relevantné dôkazy, nemalo by to vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že zmluva obsahuje všetky ustanovenia tak ako mu to ukladá Smernica Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008, neobstoja, nakoľko zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (v zákone) vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto zmluvy. Uvedená smernica nemá všeobecnú záväznosť, je adresovaná iba členským štátom a nie fyzickým a právnickým osobám a táto smernica bola prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas a je preto nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu, nakoľko samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu nie je možné ani odvolávať. Pokiaľ majú podľa žalovaného vytykané zákonné náležitosti vyplývať z jeho oznámenia o schválení úveru, poukazuje na to, že tieto údaje absentujú v návrhu na uzavretie zmluvy, teda zmluva s takýmito náležitosťami nebola dohodnutá a tieto údaje žalovaný jednostranne žalobcovi oznámil, a teda nemôžu byť súčasťou zmluvy, čomu svedčí, že na oznámení absentuje jeho podpis. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje termín konečnej splatnosti, poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/311/2013, z ktorých vyplýva, že nestačí dedukcia toho, kedy sú splátky splatné a koľko splátok má byť. Výrok o primeranom finančnom zadosťučinení považoval za správny a vyplýva zo samotnej dikcie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/395/2016.

12. Ďalšie písomné vyjadrenia k veci podané neboli.

13. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch I., II., a IV. potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

14. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, nebol stranami sporu spochybnený odvolaním, v tomto výroku nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

15. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov poskytnutých žalovaným žalobcovi na základe zmluvy č. 1 a zmluvy č. 2 na tom závere, že predmetné zmluvy o spotrebiteľských úveroch neobsahovali povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedené v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, keď v zmluvách absentuje údaj o dátume splatnosti splátok úveru (nejde o presný rozpis splátky úveru v zmysle čo pripadá splátke na istinu, úroky a iné poplatky, ale údaj o dátume splatnosti splátok úveru, ako aj dátum o konečnej splatnosti úveru /§ 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z./), ale absentuje i správny údaj výšky úveru (§ 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z.), z ktorého dôvodu sú poskytnuté úvery žalobcovi ako dlžníkovi bez úroku a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b), d) zák. č. 129/2010 Z.z.. Žalovaný svoje odvolanie založil predovšetkým na tvrdení, že neuvedenie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

16. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy, t. j. k 07.03.2014), odvolací súd zastáva názor, že eurokonformný výklad v tom zmysle, že by termín konečnej splatnosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere vôbec nemusel byť uvedený, by bol výkladom contra legem, a teda takýto výklad nie je prípustný. Na druhej strane však rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia c/a Klára Bíróová záväzne interpretuje príslušné ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ktorá bola do slovenského práva implementovaná zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádzala splatnosť splátok priamo konkrétnym dátumom (a to isté zrejme platí aj o termíne konečnej splatnosti úveru), avšak len "pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok". To znamená, že v zmluve buď musia byť uvedené presné dátumy splatnosti jednotlivých splátok a dátum konečnej splatnosti úveru, alebo musia byť tieto údaje s istotou zistiteľné z iných ustanovení zmluvy (napr. ak je určený deň splatnosti jednotlivých splátok uvedením dňa v mesiaci, ako aj dátum prvej splátky a počet splátok, je z toho ľahko zistiteľný dátum poslednej splátky, a teda aj dátum konečnej splatnosti úveru). V preskúmvanej veci súd prvej inštancie správne zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa ani jedno z týchto dvoch kritérií pre termíny splatnosti splátok a termín konečnej splatnosti úveru. Zmluva totiž neobsahuje ani konkrétne dátumy splátok a dátum konečnej splatnosti, ale ani iné údaje, z ktorých by sa tieto termíny dali vypočítať.

17. Odvolací súd nezdiala názor, že pre určenie termínu konečnej splatnosti postačuje, ak je konečná splatnosť úveru uvedená v oznámení veriteľa o schválení úveru, resp. ak je v zmluvných dojednaniach uvedená, že splatnosť splátky je medzi 1. a 15. dňom v mesiaci a že úver má byť splácaný 42 mesiacov. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy v citovanom ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem iného obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Pre prípad absencie tejto náležitosti zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b)). Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú strany uzatvorili, údaj o termíne konečnej splatnosti neobsahuje. Súd prvej inštancie správne uviedol, že zákon vyžaduje údaj o konečnej splatnosti úveru ako náležitosť zmluvy, nie ako jednostranné oznámenie veriteľa. Preto nepostačuje, že konečná splatnosť úveru bola uvedená v oznámení veriteľa (žalovaného) odoslanom spotrebiteľovi (žalobcovi). Takéto oznámenie síce môže byť považované za súčasť zmluvy (môže formálne predstavovať akceptáciu návrhu zmluvy, podpísaného spotrebiteľom), avšak len v takom rozsahu, v akom sú údaje v tomto oznámení totožné s údajmi uvedenými v návrhu zmluvy (žiadosti spotrebiteľa o úver). Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru sa však v návrhu zmluvy, podpísanom žalobcom ako spotrebiteľom, nenachádzal a bol žalobcovi iba jednostranne oznámený, takéto oznámenie teda nespĺňalo požiadavku ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Oznámenie o schválení úveru, pokiaľ obsahuje také údaje, ktoré v čase

podpisu zmluvy spotrebiteľom neboli uvedené v zmluve, je potrebné považovať za nový návrh zmluvy, avšak keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje písomnú formu, takýto nový návrh zmluvy by musel byť podpísaný (odsúhlasený) aj spotrebiteľom, čo v tomto prípade nebolo preukázané.

18. Pokiaľ žalovaný v odvolaní odkazoval na článok 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní (ktoré majú povahu všeobecných obchodných podmienok, teda nie sú podpísané zmluvnými stranami - pozn. odvolacieho súdu), podľa ktorého termínom konečnej splatnosti úveru je deň splatnosti poslednej splátky úveru, takýto odkaz (aj keby bol súčasťou zmluvy resp. zmluvných podmienok podpísaných oboma zmluvnými stranami) by spĺňal kritériá jednoznačnej identifikácie termínu konečnej splatnosti úveru vtedy, ak by boli v zmluve uvedené termíny splatnosti jednotlivých splátok. Táto náležitosť však v zmluve takisto absentuje. Ak žalovaný tvrdil, že určenie termínu konečnej splatnosti je možné aj spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých - ako žalovaný uviedol - "dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti", odvolací súd uvádza, že odkaz na oznámenie o schválení úveru sa v článku 4 ods. 4.5 tzv. zmluvných dojednaní nenachádza. Aj keby však takýto odkaz v zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach bol uvedený, oznámenie o schválení úveru nemožno považovať za súčasť zmluvy už preto, že bolo jednostranne spísané žalovaným až po podpise zmluvy žalobcom (ako bolo uvedené vyššie, v bode 8).

19. Odvolací súd ešte poznamenáva, že v bode 2.1 tzv. zmluvných dojednaní (všeobecných obchodných podmienok) je uvedený pomerne komplikovaný spôsob určenia termínu splatnosti jednotlivých splátok, pričom však konečné určenie termínu splatnosti prvej splátky, a tým aj termínu splatnosti všetkých ostatných splátok, je aj tak ponechané na vôľu žalovaného (v rozmedzí od 32 do 48 dní odo dňa poskytnutia úveru), čo je neakceptovateľné. Spotrebiteľ má právo už v čase podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere vedieť (alebo mať možnosť presne vypočítať z údajov uvedených v zmluve) dátumy splatnosti jednotlivých splátok a dátum konečnej splatnosti úveru.

20. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a odvolacích námietok žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav (že v zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktoré uzavrel žalobca so žalovaným, chýbal údaj o termíne konečnej splatnosti úveru) a vec správne právne posúdil, keď aplikujúc ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) považoval poskytnuté spotrebiteľské úvery za bezúročné a bez poplatkov. Vzhľadom k tomu, že pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru postačuje naplnenie jednej z podmienok uvedených v zákone č. 129/2010 Z. z., nebolo potrebné, aby sa odvolací súd zaoberal ďalšími námietkami uplatnenými žalovaným.

21. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolacími námietkami žalovaného proti výroku II., ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 400,- eur proti žalovanému.

22. Podľa § 3 ods. 5 tretej vety zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

23. Konajúci senát odvolacieho súdu v skorších rozhodnutiach (napr. 19Co/268/2017, 19Co/368/2017) interpretoval vyššie citované ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. tak, že pre priznanie finančného zadostučinenia je potrebné, aby žalobca preukázal aj vznik nemajetkovej ujmy. Po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 (kde najvyšší súd jednoznačne konštatoval, že jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi; žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje) konajúci senát prehodnotil toto stanovisko a dospel k záveru, že preukázanie nemajetkovej ujmy (ktorá by mala byť kompenzovaná primeraným finančným zadostučinením) nie je potrebné a nie je potrebné ani preukázanie úmyslu dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť.

24. Odvolací súd však zotrúva na názore, že princíp „v pochybnostiach v prospech spotrebiteľa“, vychádzajúci z potreby chrániť spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu, ktorý sa prejavuje napríklad v tom, že zmluvné podmienky sa považujú za formulárové (teda nie za individuálne dojednané), pokiaľ dodávateľ nepreukáže opak, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je priaznivejší pre spotrebiteľa, alebo aj v tom, že náležitú starostlivosť pri uzatváraní zmluvy (vrátane informovania spotrebiteľa o zmluvných podmienkach) musí preukazovať dodávateľ, nemožno absolutizovať. Na rozdiel od vyššie uvedených situácií, kde je potrebné chrániť spotrebiteľa ako slabšiu stranu zmluvného vzťahu, pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia už predmetom konania nie je zmluvný vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom (teda spotrebiteľská zmluva), ale zodpovednostný vzťah dodávateľa voči spotrebiteľovi. V tomto vzťahu je na spotrebiteľovi, ak žiada od dodávateľa finančné zadosťučinenie, aby preukázal naplnenie predpokladov podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., teda porušenie práva alebo povinnosti, zodpovednosť dodávateľa za toto porušenie, úspešné uplatnenie tohto porušenia na súde a primeranosť požadovaného zadosťučinenia.

25. V preskúmvanej veci je zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, a to konkrétne povinnosti uviesť v zmluvách o spotrebiteľských úveroch zákonom vyžadované náležitosti, čomu zodpovedá právo spotrebiteľa byť pri podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere riadne a pravdivo informovaný o všetkých zákonom vyžadovaných náležitostiach spotrebiteľského úveru. Rozhodnutie súdu v tomto súdnom konaní, ktorým uložil žalovanému ako dodávateľovi, aby vydal žalobcovi ako spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie získané v dôsledku nedodržania tejto povinnosti (pre ktoré sú úvery považované za bezúročné a bez poplatkov), je potrebné (tiež v zmysle vyššie citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019) považovať za úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti. Samotné neuvedenie zákonom požadovaných náležitostí v zmluve (pričom žalovaný nespochybnil, že zmluvy vyhotovil on ako dodávateľ) predstavuje porušenie povinnosti dodávateľa uviesť tieto náležitosti v zmluve a porušenie práva spotrebiteľa na informáciu o týchto náležitostiach spotrebiteľského úveru. Teleologickým výkladom ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (t. j. vzhľadom na sledovaný účel) je možné dospieť k záveru, že zákonodarca mienil priznať nárok na primerané finančné zadosťučinenie vtedy, ak boli porušené práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom a aj vtedy (preto spojka „a“), ak boli porušené práva alebo povinnosti ustanovené osobitnými predpismi. Je však tiež možné konštatovať, že porušenie povinnosti uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere podstatné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je súčasne porušením informačných povinností podľa § 10a a nasl. zákona č. 250/2007 Z. z..

26. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie v tom, že boli naplnené zákonné predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 tretej vety zákona č. 250/2007 Z. z..

27. Aj keď citované ustanovenie výslovne nevyžaduje preukazovanie vzniku nemajetkovej ujmy, predsa len samotné slovo „zadosťučinenie“ pojmovo znamená náhradu (kompenzáciu) ujmy, ktorá nie je materiálna, teda nie je možné ju napraviť (uviesť do pôvodného stavu), preto je potrebné poskytnúť za ňu určitú primeranú satisfakciu („učiniť za dosť“). Nie je teda možné pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení brať zreteľ na materiálnu škodu (resp. aspoň nie výlučne alebo primárne). Výška finančného zadosťučinenia musí teda zodpovedať tomu, že ide o inštitút súkromného práva a nie o trest resp. sankciu podľa trestného alebo správneho práva (mimochodom, z tohto dôvodu neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že priznanie finančného zadosťučinenia je v rozpore so zásadou ne bis in idem). Odvolací súd je v tejto súvislosti presvedčený, že ak Najvyšší súd SR v už citovanom rozsudku sp. zn. 6Cdo 127/2017 uvádzal aj sankčnú funkciu finančného zadosťučinenia, mal tým na mysli práve takúto súkromnoprávnu povahu sankcie.

28. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako súkromnoprávnej sankcie resp. satisfakcie je teda potrebné prihliadať na okolnosti, za ktorých k porušeniu práv alebo povinností došlo, ich dosah na spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv alebo povinností. Správne súd prvej inštancie prihliadol ku skutočnosti, že žalovaný v súdnych konaniach vedených na tamomšom súde sa domáhal titulom oboch zmlúv len priznania istiny poskytnutého úveru, zákonných úrokov z omeškania a trov konania (zrejme si vedomý, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov) a napriek právoplatnosti rozhodnutí súdu pokračoval vo vymáhaní svojej pohľadávky prostredníctvom zrážok zo mzdy aj

po uhradení všetkých jeho oprávnených nárokov a žalobca sa ochrany svojich práv musel domáhať v ďalších súdnych konaniach podaním návrhov na nariadenie neodkladných opatrení, na základe ktorých boli zrážky zo mzdy žalobcu pozastavené a následne touto žalobou sa musel domáhať proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia. Za takýchto zistených okolností danej veci odvolací súd dospel k záveru, že porušenie práv a povinností žalovaným v danom prípade bolo závažné, opakované a úmyselné. Stotožňuje sa preto so záverom súdu prvej inštancie, že primeraným finančným zadosťučinením pre žalobcu zo strany žalovaného je suma 400,- eur, t.j. 200,- eur za každý zmluvný vzťah strán sporu, v ktorom došlo k porušeniu práva alebo povinností ustanovenej zákonom, ktoré museli byť opakovane riešené v súdnych konaniach.

29. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. IV. (výrok o trovách prvoinštančného konania odvolateľom vecne spochybnený nebol) ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal proti neúspešnému žalovanému (odvolateľovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rovnako ako trov konania pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).